

100

Pris: 20 kop. Silver.

Till

FINLANDS ÅRA

Grekiskt Skaldeestycke

af

JOHANNES PAULINUS

med öfversättning

af

Axel Gabriel Sjöström

IV 61
Kapsel

Till

FINLANDS ÅRA

Grekiskt Skaldestycke

af

JOHANNES PAULINUS

J. Lillienstedt

med öfversättning

af

Axel Gabriel Sjöström

HELSINGFORS

hos J. C. Frenckell & Son

1844.

Imprimatur:

GABRIEL REIN.

Till Läsaren.

År 1732 den 26 September afsomnade på sitt gods Diwitz i Pommern, vid 77 års ålder, då vordne Presidenten i Wismarske Tribunalet, en af den Tolfte Karls Förtrogne, Grefve Johan Lillienstedt. Samme Grefve studerade, med namnet Johannes Paulinus både i Åbo och Upsala. På förra stället uppläste han ur minnet, vid nitton års ålder, år 1674, ett af sig författadt „Carmen Oratorium; Veris etc.“, hvilket finnes tryckt, upptagande, på 2½ ark, klingande Latinska Distikher. Fyra år sednare höll Paulinus denna sin Grekiska Oration, som nu noggrannt omtryckt utkommer, renad, såsom man skulle hoppas, från de gröfsta tryckfelen; men icke från alla.

Sedan allmänna uppmärksamhet nyligast blifvit fästad vid detta Grekiska, ehuru icke Episka, Låfquäde, genom en uppsats i Tidskriften Suomi (1841 Häft. 1 pag. 47—49), erhöj jag, godhetsfullt, begärd tillåtelse, att på sätt, som synes, begagna ett välbehållet Exemplar af Urtexten, som förvaras i Herr Professorren Dr Gustaf Lundahls och dess Broders, Herr Medicinæ Kandidaten Magister Carl Lundahls vackra Samlingar, och hvilket förmodligen, sedan det

snart upplefvat tvåhundra år, hörer till de säll-
synta. Jag har icke kunnat draga i tvifvelsmål, att
ju de Pauliniske Hexameterna, som andas en varm
tillgifvenhet för allt hvad vi, Finske, mest värde, älske
och värdere: Gud, Förste och Fosterbygd,
skulle äfven såsom ett ålderdomsmminnesmärke benäget
mottagas af samtidens Läsare, samt såsom ett „μειλίχιον“
icke alldeles för ringa anses.

Men den Öfversättningen då?! — — — Den utbe-
der sig mottagning och öfverseende af de värda Läs-
sarinna. — Helsingfors den 12 Dec. 1844.

Axel Gabriel Sjöström.

MAGNUS PRINCIPATUS
FINLANDIA,

EPICO CARMINE DEPICTA,

ET IN ILLUSTRIS ACADEMIA UPSALIENSI

PUBLICICE DECANTATA,

A

JOHANNE PAULINO,

Finlando.

HOLMIAE EXCUDIT JOH. GEORG. EBERDT.

CELSISSIMO COMITI AC DOMINO,
DN. PETRO BRAHE,

COMITI IN WISINGSBORG, LIBERO BARONI
IN CAJANA, DOMINO IN RIDBOHOLM, LINDHOLM,
BRAHELINNA, BOGESUND, &c. &c.

REGNI SVECIAE SENATORI ET DROTZETO, PER SVECIAM,
FINLANDIAM, ANNEXASQUE PROVINCIAS JUSTITIAE
DIRECTORI GENERALI, UT ET WESMANNIAE,
MONTIUM ET DALECARLIAE PROVINCIALI
JUDICI &c.

*Domino meo Clementissimo,
Promotori et Patrono benignissimo,
Salutem perpetuam, aeternamque nominis Gloriam!*

Magne Comes, Gothici Fulcrum venerabile regni,
Qui grave non lasso vertice volvis onus,
Da veniam clemens, aris juveniliter auso
Thure nimis tenui sacra parare tuis.
Accipe, Celse Comes, placido, precor, accipe vultu
Munera, sacrificus quae tibi libat inops.
Sique parem sensit nullum sibi Finno Patronum,
Si similem nullum patria nostra Patrem,
Me minimos inter ne dedignare clientes,
Sis mihi, sis Musis Spes Columenque meis!

Upsaliae idib. Junii
Anno 1678.

Celsissimo Nomini Tuo
devotissimus
Johannes Paulinus,
Finlandus.

ILLUSTRISSIMO HEROI AC DOMINO
DN. CANUTO KURCK,

LIBERO BARONI IN LEMPELÄ, DOMINO IN
HEDENSÖÖ, NORSHOLM, GLÖKZHOLM,
ÅKESHOFF, ARESTA, &c. &c.

REGNI SVECIAE SENATORI, REGII DICASTERII HOLMENSIS
ET GENERALIS COMMERCIORUM COLLEGII PRAESIDI,
NEC NON JUDICI PROVINCIALI NERICIAE, &c.

*Domino meo Gratosissimo,
Maecenati beneficentissimo,
Caelestem Gratiam, et Gloriam immortalem!*

Heros, arctoeae sublimis gloria terrae,
Consiliis firmans Svecica Sceptra tuis,
Cuius honorificis se Martia Finnia cunis
Iactitat, et tanta Prole beata cluet;
Audeat Argolica circumdata Finnia chlaena,
Maecenas, oculos, magne, subire Tuos.
Audeat, optatos placidi zephyrosque favoris
Sentiat, et Charitum mitia signa notet.
Sic mihi, sic nostris accedet gratia Musis,
Sic majora dehinc et meliora canam.

Upsaliae idib. Junii
Anno 1678.

Illustrissimo nomini Tuo
deditissimus
Johannes Paulinus,
Finlandus.

IN ORATIONEM
ERUDITIONE ET VIRTUTE PRAESTANTISSIMI IUVENIS,
JOHANNIS PAULINI,
Finlandi,

Laudes patriae suae carmine Graeco complexi.

Mascula quam virtus, et simplex cultus honesti
Ornat, quae patria est? dic, age, Finnonia.

Ἐν τῷ παρόντι τῷ ὄντι ἄσχυλος

Upsaliae, die 18 Junii,

Anno 1678.

scripsit

Martinus Brunerus.

JUVENI PRAESTANTIS ET POLITI INGENII,
DN. JOHANNI PAULINO,
PATRIAM SUAM
FINNONIAM,
GRAECO CARMINE CELEBRANTI.

In Patriae, Pauline, ciens Heliconida laudes,
Fers simul ingenio, fers pietate decus.

L. M. Q. gratulatur
Johannes Columbus,
In Acad. Ups. Poës. Prof. Ordin.

- Ε**ἶαρος εὐφροσύνας μελιηδέας ἠΰκόμοιο,
Ἄλσεα καλλιπέτηλα καὶ ἀμβροσίους παραδείσους,
Ἄσμασι τερπόμενος λιγυροῖς, ὕμνησα πάροσπερ,
Νῦν δ' ἐπὶ ἔργα θρασύς με φέρει πολὺ μάσσονα θυμός·
5 **Φίννονας** ταΐειδεν, πολεμόκλονον ἔθνος Ἄρηος,
Καὶ χθόνα Φιννονίην, μενεαίνω, εὐροδοεῖαν,
Οὐρανίων' ἢ ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπιδέμεται Ἄρκτον,
Ἦν τε βροτοὶ, ὀπόσους καθορᾷ ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
Νῦν ἤδη ἐνέπουσ', ἄκροισ ἐνὶ πείρασι γαίης,
10 **Γείτονα** βαρβαρικοῖσιν ἄρ' ἔθνεσι καίπερ εὐῶσαν.
Οὐδέ μιν ἀγνοιοῦσιν ἀπείρονος Ὀκεανοῖο
Ἔσπεροι, ἠοῖαι, νοτίαι, μήτ' ἀρκτικάι ἀκταί.
Οἱ δὲ πατρὸς Ῥήνου πλευρὰς περιναιετᾶοντες
Πάγχῃ μιν οἶδασιν, οἳ τ' ἱερὸν Ῥοδάνοιο ῥέεθρον,
15 **Τύμβριδά τ'** εὐρυτενῆ, οἳοί τε Βορυσθένε' ὠκύν,
Οἱ δὲ τε καλλιρῶου πίνοντες νάματ' Ἴβηρος.

ὦ πολυήρατε Γαῖα, σοι οὖνομα κωδὸν ὀφέλλει,
Πρῶτα μὲν εὐσεβίη παραγῆς, ἣν πᾶσιν ἀρίστην,
Ὅπότε μιν δύστηνον εἶω φηγάδευσεν ἀπ' οἴκων

- 20 Φῦλον Ἰουδαίων θειοκτόνον, εἰτά δε Ῥώμη
 Ὑπερεφής, σὺ μὲν ἀσπασίως πετάσασσα ξένισσας.
 Ἡ τε σχεδὸν πᾶσαν προλιποῦσα κακόφρονα γαῖαν
 Παρθένος Ἀστρεΐη, ἣ ἐν ἡθεσι σοῖσιν ἔμιμνε.
 Εἶτα Διὸς γενεή, Μοῦσαι, αἱ ἀπ' εὐρυχόροιο
- 25 Ἑλλάδος ἠλαμέναι, ὅσιόν θ' Ἐλικῶνα λιποῦσαι,
 Πιερίον τ' ὄρος, ἣδ' ἱερὸν Περμεσσιίδος ὕδωρ,
 Εἰς σέο πείρατ' ἴον, καὶ δώματα κάλλιμα στῆσαν.
- Ἄλλὰ, γλυκεῖα τροφὸς, ταύτη μὴ ἀγαίσο τόλμη,
 Ὅτι ἔγωγε, τεοῖς ἐνὶ θρέμμασι πάμπαν ἀμανρός,
- 30 Ὅτι ἔγωγ', ἱεροῖς μηδεὶς ἐνὶ μουσπόλοισιν,
 Ὅν τ' οὐπω Χάριτες γλυκερῆς ἐπέβησαν ἀοιδῆς,
 Μοῖγε λελήφα θράσος, ζαθέους σεο μέλπεμεν αἶνους.
 Ναί, πολλοὺς μὲν ἔχεις, πολλοὺς ἔτεκές τε τράφες τε,
 Οἷ, φρένας εὐκτέανοι, τόδε λώϊον ἐκτελέσειαν,
- 35 Ὅντες ἄρα δυνατοὶ σοι ἄξιον ὕμνον ὑδῆσαι.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ὄνοτοῦ ταμίαο ἀπόπτυσε δῶρον,
 Πλὴν πρόφρων καὶ τήνδε λιτὴν ὑποδέξαι ἀμοιβήν
 Παμπολλῆς χάριτος, ἣν μοι, ὦ Πατρίε, ἐνειμας.
- Νῦν δέ μου ἀρξαμένοιο, ἐκάς, ἐκάς, οἶοι ἀλιτροί,
- 40 Δαίμονες ἠδὲ θεαί! οὐ γάρ σοι, Φοῖβος Ἀπόλλων,
 Οὐ Διὸς Αἰγιόχῳ, οὐθ' ἠν πολυγηθεῖ Βάνχῳ,
 Δημητρὶ εὐστεφάνῳ, ἣ Ἀρεῖ τειχεσιβλήτῃ,
 Οὐ Μοῦσαις, Χαρίτεσσι, καλῶν Νύμφαις τε ναπάων,
 Νῆσις ἢ Σατύροις, λήροις καὶ ψεύσμασ' ἀοιδῶν

- 45 Οὐποτ' ἐπευξαίμην, μελικῆς διὰ εἵνεκα μολπῆς
 Γνήσιον ἀλλὰ Θεὸν, μακάρων τε βροτῶν τε Γενάρχην,
 Πλάστην τῆς μὲν ἕρας τε καὶ ἀστερόεντος Ὀλύμπου,
 Ὅς ῥά γε πάντα κλύει, ὅς δὴ καὶ πάντα λεῦσσει,
 Ὅς δύναται μὲν ἅπαντα, θελήμασ' ἅπαντα χαλινοῖ,
- 50 Νῦν ἄρα τ' ἦτορ ἐμὸν θειαζέμεναι λιτανεύω,
 Καὶ νόον ἐλλάμπειν, καὶ ἄγειν αὐδὴν παλάμας τε,
 Ὅφρα κεν ἐκμελετῶ κεδνῆς ἐγκώμια Πάτρος.
- Ἔστι δὲ Φιννονίη, κρονίοις Φεννιγγίη, αὐτὰ
 Κλίματα ἠπείρου, ἃ μεταξὺ σκελοῖν πολυφλοίσβοιν
- 55 Βαλθικὸς ὠκεανὸς κ' ἔνθεν καὶ ἔνθεν εἰείργει.
 Ενθάδε ταπρώτιστα, Θεοῦ δι' ἀμύμονα πόμπην
 Μητιέτου, ἣδη μάλα μύριοι αὐτῶν λυκάβαντες,
 Παιδες ἐπεισῆλθον μεγαλήτορες Ἰαπέτσιοι.
 Οἳ δ' ἄρα Φιννονίων πρῶτοι πατέρες τε γενάρχαι τ'
- 60 Οὐ τ' αἰσχυρόμενοι ὦνον τάδε τέγματα κόσμου.
 Οἶοι, ἀπαὶ θορυβῶν μεσσης χθονὸς, ἥσυχον ἦξαν
 Αὐθι βίον μάκαρες, δεινῶν ἐκποσθεν ἀπάντων,
 Νόσφι πόνου στυγεροῦ καὶ γνιοκόρων μελεδώων,
 Εἰκέλον ἀθανάτοις αὐταρκεία θυμὸν ἔχοντες.
- 65 Γαῖα δὲ ζείδωρος κάρπον τούτοισιν ἐνεικεν
 Ἄφθονον εἰν ἰδίσις, ὥστ' οὐποτε δεινὴ ἀνάγκη,
 Διζόμενους βίοτον διὰ ἡεροειδέα πόνπον,
 Κινδυνεύεμεναι ἐνὶ κήμασι πορφυροίοισι.

Τὼς ζώεσκον ἀτὰρ τοῖς ὄβριμον ἔργον Ἄρηος
 70 Οὐτ' ἔμελ', οὔτε ξίφος λαμητόμον ἀμπεβάλοντο.
 Δούρατα, τόξα, βέλη τ' οὐκ οἶδασιν, οὔτ' ἐδέοντο
 Ἀσπίδος, οὐ κόρυτός ποτε. ὦ Κοῦναι ὑπέρολβοι!

Ἦοφρα δὲ μὲν Κῦρος, Πέρσαις ἐνὶ πᾶσιν ἀριστεύς,
 Ἔντεσι νικοφόροις γαῖαν γ' ἐλέλιξεν ἄμετρον,
 75 Ἦοφρα Πανελλήνων εὖχος, κόσμοιό τε δαίμα,
 Θεῖος Ἀλέξανδρος, δι' ὅλην ἠπειρον ἀνύσσαε,
 Πλήθει ἀμαιμακῆτῳ πόλεας μὲν ἔπερσε βροτούς τε,
 Ἦοφρα δὲ Ῥωμαίων στρατὸς ὄβριμος αἰχμητῶν
 Λαοὺς αὖ, ὁπόσοι ὑπὸ πανσιόπου ὄμματα Φοῖβου
 80 Ναιετάουσα, ὑπὸ ζεῦγος ἄγων περιέδραμε κόσμον,
 Τόφρα κε Φιννόνοι ἐνὶ δώμασιν ἀσφαλέεσσι
 Ἦσυχοὶ ἦδ' ἀδεεῖς, ἰδίην χθόνα γηπονέοντες,
 Πάμπαν ἐλευθέριοι πατρίδους μὲν ἔτισκον ἀνακτας
 Ἀυτόματοι, οὔτ' ἔσκε βίη, οὔτ' ἔσκεν ἀνάγκη,
 85 Οὐδέ τ' ἀπειθείη ποτέ. ὦ Κοῦναι ὑπέρολβοι!

Τὼς ἄρα Φιννοίοις οὐ μὴν, τό νυ σῶμα, παλαίοις
 Μείζονα ἐσθλὰ ποθέμμεν εἶν, εὐδαίμοσι, πάγχυ,
 Ἄλλ' ἀτυχῆ ψυχῆν, αἰ αἰ, παντλήμονες ἦτε,
 Ἀρχαῖοι πατέρες, μάλα συχνόν, αἰ αἰ, χρόνον ἦδη.
 90 Γνήσιον ἀγροῦντες Κτιστὴν, ἐτυμόν τε Λυτρωτὴν,
 Δάκτυλον ἠδέ Θεοῦ, κραδιῶν Παρακλήτορ' ἀθύμων,
 Ἄλλοτρίους ἐσέβεσθε θεοὺς, τοίον ἐπὶ βωμοῖς
 Ἔρδοντές γ', οἱ μήτε βίον γ', οἱ μήτε νόημα,
 Ὅμματ' ἢ οὐατ' ἔχοντες, ἀπλᾶ στελέχη ἐπέλοντο.

95 Ἦψιμέδων δὲ Πατὴρ, οὐ μήτ' εὐνούστερον ἄλλο,
 Τήνδ' εἰκαισύνην ἐνόησ' οἰκτίρμονι θυμῷ,
 Καίγε τέλοσδ', ἔτι Φιννοίους ἐχθροὺς περ εόντας,
 Δέξατο ναὶ ῥα φίλους, θείων μιμήματ' ἀνείλε
 Ψευδαλέων, αὐτόν δειλοῖς φανέρωσεν, ἐφετμᾶς
 100 Ἀηλώσων λαμπράς, πῶς δεῖ Ἐ Θεὸν θεραπεύειν.

Ναὶ, ὦ πατρίε ἐμή, μάκαρ ἦν αὐτῆ γέ σοι ὄρα,
 Τήνδε φέρουσα χάριν θεόθεν πρῶτ'. Ἄλλα μὲν οὖν γε
 Πουλὸν μακαρτέρα, ἢ σε λίαν πόρρωθεν ὁδοῖο
 Πλαζομένην μετέπειτα, στρεβλοῦ κακότησιν Ἀγωγοῦ
 105 Ῥωμαίου, τοῦ ἀντιθέου, τοῦ πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 Τόφρα τετιμένου, αὐτ' ὀρθῆς ἐπέβησε κελεύθου,
 Ἦν θεόπεμπτος ἀνὴρ, ὁ μέγας Δούθηρος ἔδειξε.

Νῦν τί γὰρ οὖν ὄρης, τί γὰρ οὖν ποτε κάλλεος ἔσται,
 Σῶμά τε ψυχὴν τ', ὅ οἱ ἐμοὶ οὐ Φίννονες ἦδη,
 110 Κοσμεῦνται θεόθεν; Τίς ἄρ' οὖν ἀρήσεται, εἰ μὴ
 Ζῆλος αἰεὶ κατόχαρτος, ἐνὶ πρώτοισιν ἀριθμῆιν
 Αὐτοῦς ἐναέταισι χθονός, τῆς παμβασιλείας.

Οὐρανογείτοσ', ἄρ' οὐμολογῶ, οὐ Πυραμίδεσσι,
 Δώμασιν οὐ χρυσοῖς, ἢ μαρμαρέοισι μελάθροισι,
 115 Αὐχεὶ Φιννονίῃ ἐνὶ τείχεσιν εὐρυθεμέθλοισι,
 Πύργοις λευκολίθοισι, ἢ ἀγροπόλεσσι ἀγαναῖς
 Ἦμπεδον οὐκ ὀχύρωμα τιθεῖ μούνη μὲν ἑαυτὴν
 Ἦμπίστευσε Θεῶν τί γὰρ οὖν στιβαρότερον ἔρκος;
 Καίτοι ἐν εὐτείχεσσι, ἀκούομεν, ἄλλοθι χώραις

- 170 Οὐδ' ὕδρους ἑκατογκεφάλους λίμναι, ποταμοί τε
 Οἶδασιν ἤπιοι ἀλλ' ἐχθῦς, καὶ κύνιοι αἰδοί,
 Χῆρες, ἰδὲ βρέντοι λιπαροὶ θοὰ κύματ' ἔχουσιν.
 Οὐδ' ἄρα σμερδαλέοι μαλακοῖς λειμῶσι δράκοντες
 Φρικτὸν ἐλισσόμενοι, οὗ σκόρπιοι αἱματοπῶται,
- 175 Οὐ βασιλίσκοι ῥίγιοι, οὐ πολόεσσα ἔχιδνα
 Ἄερα Φιννονίην φαρμάττουσ' ὀξέσιν ἰοῖς.
 Οὐδέ νυ δειμάλεος, ταυροκτόνος, ὄβριμόθυμος,
 Θηρῶν, λῆς, βασιλεὺς, οὐ τίγριδες, αἰολόνωτοι,
 Πορδάλιές τε κακὰι, δεινοὶ τ' οὐ ῥινοκέρωτες,
- 180 Βοῦβαλοι οὐ βλοσυροὶ, στυγερώπεις οὔτε Βόνασσοι.
 Εἶτα μὲν οὐ γῦπες κρατερώνυκες, οὐδέ νυ γρῦπες,
 Ἄγκυλόδοντες (ἐνὶ νεμεεσσὶ γε Φιννοίοισι
 Τείρατα πάμπαν ἀνήκουστ') οὔποτε Πανὸς ὀπηδοῦς
 Πῶεα βοσκομένους καταπλήττουσ'. Ἀλλὰ δὴ οὔτοι,
- 185 Ἐν ζώοις πρόεσσι, καὶ οἰωνοῖς ἀκεραίοις,
 Ἄσμασι βουκολικοῖσι βίον τέρπουσιν ἀκηδῆ.
 Νήριτοι ἐνθ' ἀγέλαι δορκῶνων ὑψικερῶτων
 Ἐν κύκλῳ σκιρτῶσι κατ' οὔρεα παιπαλόεντα,
 Ὠκύποδες τε λαγωοὶ, ἅμα χαροποῖσι σκιουροῖς.
- 190 Τῶς ἄρα χ' ὑψιπετῆς τέτραξ, μελανόπτερος ὄρνις,
 Δένδρῳ ἐφεξομένη, γερανός τ' ἐνὶ πούλυβοτείροις
 Τιφῆσι ναιετάουσα, καὶ ὄρνυξ ἡερονηκῆς,
 Ἡδὲ σεμίραμις ἡῦκομος γ', ἢδ' ἡχέτα πέριδιξ.

- Τοῖς πλήθουσι νάπαι· ἐν τοῖσι δ' ὄψικαρηρος,
 195 Δείπνοις παντοίοισι τρυφῶν, ἵππος γαυροῦται,
 Καὶ τράγος ὕλοφάγος, καὶ ταῦρος ὁ εὐρυμέτωπος,
 Ἡδ' οἷς ἤπιος εἰροπόκιος, καὶ σῦς πολύτεκνος
 Σὺν τεκέεσσι φίλοις. Αἰὶ' ἂν δ' ἄρα παῦρος ἐν αὐτοῖς
 Ἄρκτος καρχαρόδων, αἰὶ' ἀγκυλόμητις ἀλόπηξ,
 200 Νυκτίπορός τε λύκος, καὶ ὁμοῦ λύγξ αἰολόδερμος,
 Ταῦτά γε δεκτὸν ἔλωρ πέλει ἀνδράσι τοξοφόροισι.
 Ἄλλ' ὑμῶν, ὃ ἡδυλῦραι ἀλσῶν κηθαρισταί,
 Φιννονίων, θέμις οὐ μούσαις μὲν ἐμῆσι λαθέσθαι,
 Ὅτι μέ γ', εἰαρινὸν θωκοῦντα καλοῖς ὑπὸ δένδροις,
 205 Πολλάκι λευγαλέων μελέεσσ' ἔρρυσθε μεριμνῶν.
 Ἡ τι γὰρ ἦτορ, ὃ γ' οὐ κεν ἢ αἰολόφωνος ἀηδῶν
 Φαιδρόμεναι δύναται, κελεῶν λίγα ποικιλοδείρῳ
 Ἄντιον ἀυλίζουσα καὶ ὀρθρογῶο κορυδαλλῶ,
 Σπίνοις τ' εὐκελάδοις, λιγυραῖσι τε ποικιλίδεσσι.

- 210 Χωρικός εἶτα γέρων αὐτός γε μὲν, οὔτε γὰρ αἰδώς,
 Βοῦς' ἔπεται, αὐτὸς δὲ τανύτριχας αἴγας ἀμέλγει,
 Σώφρονα, νόσφι κακῶν, διάγων βίον ἢδ' ὀλιγαρκῆ.
 Ἡ δ' ἄλοχός γ' ἐνδον μίμνουσ', εὔ πάντα τίθεσθαι
 Οἶκον ἐπίσταται, ἢ θήσας καὶ δμῶας ἐγείρειν,
 215 Ἡ δ' αὖ ἀναψύξαι, ἢδ' ἀρμαλὴν δατεᾶσθαι
 Οἶδεν· ἐκάς, ἐκάς ἐνθεν, ὅσοι συβαριτικὰ δαιτῶν
 Παντοδαπῶν ποθέητε τρυφήματα, χ' οἷσιν ἅπασαν
 Κτῆσιν ὁμοῦ τρυφερᾷ προτιθεὶ λίχνος γε τραπέξῃ,

- Ἀλλικὸν οἷ τε μνάεσθε γάνος, βαρύτιμα μὲν ἄγγη,
 220 Χυτρίδας ἀργυρέας, λίθιν' ἢ πάγχρυσά κ' ὑπέλλα!
 Μοὶ δ' ἀρκεὶ λιταῖς μεταδαίεσθαι θαλίησι,
 Ἄρκει μοι κεράμων, ἀρκεὶ ξυλίνων ἀπὸ σκευῶν
 Πολτῶ ἤτελεῖ, κνάμοις μελανοχροέεσσι,
 Κράμβαις ἀγροίκαις, πολυγνάμπτοις ἢ ῥαφάνησι,
 225 Γόγγυλίδεσσι ἢ εὐτροχάλοις κρεάτων μεθ' ὑείων
 Εἶτα γάλακτι νεοβδάλτῳ καὶ πίνου τυρῶνι
 Ἠδόμενον, σιγῇ ὑπαλεύεμεν αἴθοπα λιμόν
 Πανόμενον δὲ πόνων, κοίτησιν ἄρ' οὐ ἀπαλῆσι
 Κόκκῳ στιλβούσαις ἐριτίμῳ, ἀλλὰ παρ' ὑδῶν
 230 Νάματα ἠδυλόγων, γλοεραῖς βρίζοντ' ἐνὶ ποίαις,
 Ἡμασιν εἰαρινοῖς, λαθικηδέα ὕπνον ἐλέσθαι.
 Ποὶ φερόμεσθα; λίαν τρέχομεν πόρρωθεν ὁδοῖο.
 Οὐδ' ἄρα γ' ὡς οἴου, ιδιώτας μούνον ἀγρείους,
 Ἠδ' ἀνδρας κοπρίους, καὶ ἀειδέα δουλικά ἦθη
 235 Τίπτειν Φιννονίην. Ἠδ' ἐσθ' ἅμα πότνια μήτηρ
 Ὠγγυίοις βασιλεῦσι, καὶ ἀνδράσιν ἡμιθέοισι.
 Τίς γ' ἄρα διογενῆ οὐκ οἶδ' ἐν ἀπείρονι κόσμῳ
 Wirtenberg; Τίς Kurekiaδῶν γένος ὄβριμοέργον,
 Horniaδῶν τ' ἀρηϊφίλων; ἅμα καὶ μεγαθύμων
 240 Flemingῶν, καὶ Creutziaδῶν στέμμι ὑψηθοῶκων,
 Ἰερὸν οὓς ἐλόχευσε πέδον τῆς Φίννονος αἴης.
 Πάντας δ' αὐτ' ἀπαριθμημένα ἦρωας ἀγανούς
 Σήμερον οὐ δυνατὸν, πρότερον δέ με φῶς ἐπιλείποι

- Ὀξέος ἠελίου. Σίγησον, Ἄηλε, τοσοῦτον
 245 Τοξοφόραιο ἐπευχομένη διὰ σπάργανα Φοῖβου.
 Σίγησον, Θήβη, Ἡράλκεος ὄβριμοθύμου
 Τιτθίς, Ἀχιλλῆος Λάρισσ', Ἰθάκη τ' Ὀδυσῆος!
 Μείζονες οἱ Φοῖβου τε καὶ Ἀμφιτρονιάδαο,
 Μείζονες Διακίδαο, Λαερτιάδου τ' ἐριτύδους,
 250 Ὡν ἐπιδεικνύμεναι ἄρα σπάργανα κεδνὰ δύνηται
 Φιννονίη, ὧν τ' ἐπλετο ἡμερόεσσα τιθήνη.
 Ἀδέμεναι ἐθέλοιμι μάχας, πολέμους τε ἀγανούς
 Φιννονίων αἰχητάων, λαούς πολέας τε,
 Ὑπερφεεῖς, ὅπλοισι δαμείσας δαιδαλέοισι
 255 Ἄλλ' ἔργον τόσσοιο ἀμηχανίη με ἀπείργει.
 Ἦν μοι Μαιονίδου εἴη στόμα θεῖον Ὀμήρου,
 Ἦν δέ μοι Ἀσκραίου μελίγηρος γλῶττα γέροντος,
 Ἦν δ' ἄρα Θρηϊκίου λιγυηχῆς Ὀρφέος ἀδή,
 Ἄσμασι ταῦτα μόλις μέλπει ἱκανοῖσι δυναίμην.
 260 Ἐχθροὶ ὦ ἡμέτεροι, γλοεράς Ῥήνοιο παρ' ὄχθας,
 Τεύτονες, ἠδὲ φθόνῳ Κίμβροι αἰθῶνες ἀμέτρον,
 Εἶπατε μούνον ὑμεῖς, ὡς ἂν κέλεται τὸ συνειδός.
 Νυνὶ δέ σου μὲν, Ἀβῶά ῥά, σοῦ, ὦ ἠδὲ λύκειον,
 Μησαίμην, δῶμ' ἡμερόεν μουσῶν ἐρατεινῶν,
 265 Κλωμακόεντος ἀπαὶ Ἐλικῶνος ἀπηλαμενάων.
 Οὐδ' καὶ ἔνοικος ἔην, θοά εἰσόκε μοῖρα θέλησε.
 Ἐνθά με χρυσοκόμης ταπρῶτ' ἀνέθρεψεν Ἀπόλλων,
 Ἐνθά μ' ἐν ἀονίῃ ἰδρόμεν ἔθισσε παλαιστρῆν

Ἄσπετος ἔνθα φέει μελιηδέσιν ὕδασι λευκοῖς
 270 Κρήνη Κασταλίδων, δυνατὴ γλαυκώμα νόοιο
 Ἐκλούειν σφαλερόν, δυνατὴ φρένα νηπιόχουσαν
 Ἰθύνειν, θείασί τε κῆρ ἑλλάμπεμεν ἀγχαῖς.
 Ἐνθα δὲ πᾶν, ὅ, τί γ' οὖν πάρος Ἑλλάδος εὐχος, Ἀθήναι,
 Ἡ σοφίης καθαρᾶς, ἢ εὐστεφάνων ἀρετῶν
 275 Ἔσχον, ἐνὶ κρατέουσι νόφ πιτυτόφρονες ἄνδρες.

Ἦτινι Θεολογίην δὲ μαθέμεναι οὐρανοδείκτην
 Θυμὸς ἐλλέδαται ὅστις ἀπ' ὠκεανοῦ βαθυδίνου
 Τοῦ ὀσίσιου, θέλει ἀθόλωτον ἀφύσσεμεν ὕδωρ,
 Τῷ ποτ' ἀναψύξων ὑψιζύγου ἀρνία Χριστοῦ,
 280 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς,
 Ὁρθοσφρεσιπλανέος Καλβίνου, ἠδὲ Παπιστῶν,
 Βιβλιοθενφυγάδων κῆρας καὶ δείματ' ἰόντας.
 Οὐ δ' ἐπὶ κεδνὰ νόος τρέπεται ἀσκήματα θεῖος
 Ὑψιθρόνοιο Δίκης· οὐτ' αὖ ἐπὶ τέχνας ἀγακλείς,
 285 Αἷς δυνατὸν ψυχᾶς ὅσον ἀντίκα σώματος ὄχρου
 Ἐκπιτέμας, λαμιῶν ἀπὸ παμφάγου ἔλκεμεν ἄδου,
 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς,
 Ὡδε οἱ Ἰπποκράτης καὶ δῖος Ἰουστινιανός,

Ὅς δ' ἄρα θελξινόου φιλήν μελιηδέα Πειθοῦς
 290 Μνηστεύει, καὶ γλωτταν ἔχειν Κικερῶνος ἀγανού
 Ἠδυεπῆ ποθέει ὃν δ' ὄβριμος ἴμερος αἰρεῖ
 Ἰδυμεναι, ὡς γαῖάν τε, πόλον καὶ πάντα μετρήσῃ,

Ἰδυμεναι, οἷσι νόμοις ἐ μὲν οὐρανὸς ἀστερόνωτος
 Κυκλοφορῆ, τίς τάξις ἔη λοξῶν τε πλανητῶν
 295 Ἰδυμεναι εἶτα καὶ ἀντολικῶν ἰδιώματα χωρῶν
 Θεύσοφα, ἢ Δαναῶν κλειτῶν πολυῖστορα γλωτταν
 Ἡὲ παλαίφατον ἱστορίην, θεῖων κλέος ἀνδρῶν.
 Εἶτα μὲν, οἷα φύσις κόλπῳ ἐνὶ θαύματα κεύθει,
 Ἄς τε πλοκάς δολίων κρύπτουσ' ἀνδρῶν διαλέξεις·
 300 Εἶτ' ἄρα γ' ὅστις ἔπος μελικόν, καὶ ἐφίμερον ἕμνον
 Μούσαις Θεσπιάδεσσι θέλει γε μαθέμεν ἀείδειν,
 Ὡδε προσελθέτω, ὧδ' ἱκανοὺς εὐρήσει ἀγωγούς.

Νυνὶ μὲν οὐδέ γε σοὺς ἀγαθὸν καταλείπεμεν αἶνους,
 Ὡ μέγα Φιννονίης καὶ ἀγαστὸν βῆμα Θέμιστος,
 305 Ὡ θρόνε, εὐμένεων ὀσίσις καθαροῖσιν, ἀμέμπτοις,
 Ὡ θρόνε, σμερδαλέον θεσπίζων πᾶσι πονηροῖς,
 Ὡ θρόνε, οὐ σῶου σῶα ἐστὶν ἅπασά γε πάτρα,
 Οὐ δ' ἄρα βλαψαμένου δεινῶς ἅμα βλάπτεται αὐτή·
 Σοὶ βίη εἰν ἀγοραῖς στρεβλὰς κρῖνουςι θέμιστας,
 310 Σοὶ δ' ἐθειλοντὶ δίκας μὲν ἅπασι διδοῦσι θεουδεῖς.
 Δελφικῷ ὡς κευθμῶνι ποτ' ἔθνεα πάντα θάμισσαν,
 Μαντίπολον τριπόδεσσι παρὰ τιμώμενα Φοῖβον,
 Τῶς ἐπὶ σου ὄχλοι ἱκανοὶ, μαντηῶν ἀγνῶ
 Χρησόμενοι, φοιτῶσιν ἀπαὶ χωρῶν ἀπίων.
 315 Γηθόσυννοι δ' ἀπὸ σου ἔρχονται ἀνάιτιοι ἄνδρες,
 Πάμπαν ἀτὰρ γοεροί, οἱ ἀτάσθαλα ἔργματα ῥέξαν.
 Τοῖσι βραβεῖα φέρεις ἀρετῶν, τιμὰς καὶ ἐπαίνους,

- Τῶν δ' ἀχέσσ' ἀνόμοις ξίφος ἔνδικον αὔτε χαράσσεις.
 Σταθμὸν δ' οὐ κρούεις ἑτερόζυγον, οὔτε πρόσωπον
 820 Οὔποτε, κλεψίνοων δώρων διὰ εἵνεκα, κρίνεις.
 Τὰς γὰρ ἀλαζονικὰς κραδίας καὶ αἰπὴν φρονοῦσας
 Οὐ γαυροῦσθαι ἔα, νεμεσᾶς δ' ἄρα καὶ ἀποτίνεις.
 Ἀλλὰ βοήθοος εἰς ταλάνων τε βιαζομένων τε,
 Ὀφραϊνικῶν τε πατήρ, κηρῶν τ' ἀλκτῆρ πολυπενθῶν.
 825 Εὖγε, σά ᾧ κάτεχ' εἰς αἰῶνας ἀτέρμονας ἦθη!
 Τῶς ἀνθήσει Φιννονίη, καὶ λαοὶ ἐν αὐτῇ.

Φεῖδεο, δία θέμις, Μοῦσαι φείδεσθε, σεβασταί,
 Φεῖδεο, πάσα πατρίς ᾧ ἐμῇ, ἐπέεσσιν ἀμούσοις
 Εἰ μόνον ὑμετέροιο σκοτίζω κῦδος ἀγᾶς·

- 830 Ὑμετέρ' ὅτθ' ἱκανοῖς ἐγκώμια μέλπεμεν ὕμνοις
 Οὔθ' οἶος μὲν ἐγώ. Κορυφὰς δ' ἄρα μῦνον ἐπαίνων
 Ἐκμελετῶν, ἰσχνῇ λίγγω πολὺ κρείττονα μούσῃ.
 Νῦν δὲ με νηῆς στουόεσσα κέλει ἄλα πορφυροειδῆ
 Λείπεμεν, ἦδ' ὄρμους ταχέως δίξεσθαι ἀκλύστους.
 835 Ἀλλά γε πρὶν πτέρυγας καὶ ἰστία λευκὰ καθαιρεῖν,
 Σοῦ, Πάτερ ὑψιμέδων, ὃς ὀλύμπια δώματα ναίεις,
 Ὅς ἢ ἄρχῃ τε πέλεις πάντων, πάντων τε τελευτῇ,
 Ὅν τρέμεται καὶ γαῖα, καὶ οὐρανός, ἠδὲ θάλασσα·
 Σοῦ, βασιλέων βασιλεῦ, ὃς τάξεσιν αἰδίοισι
 340 Κόσμον, ἅ, οἰκονομεῖς, οὐ ἀλεξιμόρους διὰ βουλάς
 Λαοὶ ἐπιχθόνιοι αὔξουσι καὶ αὐ μινύθουσι·

- Σοῦ, προηγῆς, δέομαί, Σέ γε γουρυπετῶν λιτανεύω,
 Θάλλεμεν εἰς αἰῶνα κέλου τῆν Φίννονα γαῖαν!
 Οὐράνιοι ἦρωες, οἱ Ἄγγελοι ὄβριμοεργοί,
 345 Αὐτὴν ἐν ἡμετέροις εὐφρείαν ὄροισι θέτωσαν!
 Ἑσυχίην δος κουροτρόφον, χ' ὀσίην ὀμόνοϊαν,
 Νείκεα καὶ πόλεμον δ' ἕκασ, ᾧ, πολὺδακρον, ἀλαλκε,
 Οὔποτε μὲν Σβηκῶν ἐνὶ πείρασι Κίμβρος ὀπλίτης,
 Γερμανός θ' ἰππεὺς ληϊζόμενος γαυροῦσθω·
 350 Σβηκικὸς ἀλλὰ στρατὸς μᾶλλον γνωστοὺς τοπάροοπερ
 Χώρους σκεψάμενος, γνωστήν ὁδὸν αὐθις ἀνύσσει,
 Ἐντεσι Τευτονίην Δανίην θ' ἱεροῖσι δαμάτω!

- Ἀλλὰ μάλιστα, Πάτερ, σέθεν, ἄμβροτε, νῦν ἱκετεύω·
 Τὴν χριστὴν σῶσον κέφαλην, τὴν ἐλπίδα πάτρης,
 355 Κάρολον ἐνδέκατόν! μιν ἄρ' αὐτὸς ἐπ' αἰπέῃ θήμας
 Βήματι, κ' αὐτὸς ἄρ' οἱ αἰπὴν τε νόον γ' ἀρετὴν τε
 Χοῆσον, ἵν' οἶος ἔη ἐχθρῶν ὧν μῆριν ἀνείργειν·
 Αἰέν οἱ ἀμφιπέλου, μή πη τεχνάσματα κρύβδην,
 Μῆτε βίη φανερῶς κινδυνεύοντα κακῶσι!
 360 Μῆτιν αἰεὶ πινυτὴν θές ὀπηθόν, αἰεὶ δέ τε νύκην,
 Λευκοχίτωνα, κέλου σημείοις οἷσιν ἔπεσθαι,
 Ὅφρα ποτ' εἰρήνην, θεός, ᾧ χαρίεσσαν ὀπάξης!
 Τῆμος ἄρ' εὐκελάδοις ἱλαροὶ μεγαλίσσομεν ὕμνοις
 Τούνομα σὸν Σαβαῶθ, μέγα, παντόκρατορ, σεισιχθόν,
 365 Πάνσοφε, μελιχόθυμε, φιλόανθρωπ', αἰέν ἀρωγέ.
 Τῆμος ἀπειρέσιος, νηοῖς ἐνὶ καλλιθεμέθλοισι,

Ὅχλος γουνυπετῶν Σοι ἀγακλῆα θύσει ἔπαινον.
 Φαλμοῖς δοξολόγοις ἱερὸν κύρωμα μελάθρου
 Ἡρύξει, τοίχων τε πυλῶν τ' ἀπαμειψομενάων.
 370 Ὡδε γέρων τροχαλὸς βάκτρον βαρὲ ἴχνια στήσας,
 Καὶ γραῦς, παῖδα φίλον γ' ἔτι νηπίαχον τρομερῆσιν
 Ἀγκαλίδεσσι φέρουσ', εὐχὰς ῥέξουσα βαδίσσει.

Τέλος.

Häningsljuflika fröjder utaf skönbladiga Våren,
 Löfutsmyckade lunder, och nardosdoftiga parker,
 Jag tillförene qvad, och förnöjdes af ljudliga sången.
 Till långt ädlare värf nu bär mig dristiga hjertat:
 5 Nu *Finnonerna* sjunga, Ares' stridstumlande bussar,
 Och *Finnoias* land, jag ärnar, det vägabeqväma,
 Hvilket på himmelen ser Karlvagnen öfver sin hjessa,
 Samt af dödliga alla, dem rosene morgongudinnan
 Helsar, vida beprisas, änskönt det ytterst på jorden
 10 Ligger beläget, och bor med fattige Lappar i grannskap.
 Landet ej okänt är för det obegränsade verldshafs
 Vestliga, östliga kust, eller sydliga, nordliga stränder;
 De, som vid fader Rhein bopålarna sina ha fästet,
 Känna det landet grannt; de som bo vid Rhodanos' flöden,
 15 Vid bredrinnande Thymbros, och vid framilande Dniestern,
 Alle, som dricka utaf skönflytande vattnet i Ebro.

O, mångäsklige land, allt stegrar din herrliga ära:
 Först *Gudsfruktan*, som, ack, för menskor den skönaste
 arflott,
 Då när henne fördref de olycksalige Judars

- 20 Gudssondräpande folk, och i sednare tiderna Roma,
 Det högtakiga, du med öppnade armar emottog.
 Ja, då hon öfvergaf vrängsinnade jorden, Astreia,
 Gudajungfrun, hon stannade dock i bygderna dina.
 Sånggudinnorna ock, Zeus' döttrar, enär de ur Hellas,
 25 Det dansrymlige, drogo, och lemnade Helikons klintar,
 Samt det Pieriska berget, och heliga floden Permessis,
 Flyttade till ditt land, och sig reste de skönaste tempel.

- Men, du vänaste mor, misstyck ej denna min djerfhet,
 Att jag, den ringaste visst bland fostersönerna dina,
 30 Att jag, ett vanskeligt noll i frejdade skaldernes kretsar,
 Hvilken Khariterne aldrig beskärt den ljufliga sången,
 Mig den dristighet tog, din herrliga Ära att qvada!
 Ty rätt många du eger, och många du fostrat och danat,
 Som, välloftade, bättre än jag uträttade detta,
 35 Hvilke gittade nog, dig värdig höja en låfsång.
 Men likväl ej försmå den ringare gifvarens gåfva,
 Utan emottag, huld, okonstlade tacken för margfald
 Ynnest, hvilken åt mig, o fäderneland, du bevisat!

- Nu, då jag börjar minsång, långt bort, bort alla fantomer,
 40 Hednagudinnor, och gudar! Ty dig ej, Phoibos Apollon,
 Aigisbärare Zeus, ej dig, mångfröjdande Bakkhos,
 Ej skönkransade Demeter, eller härjaren Ares,
 Ej Sångmör, och Khariter, och Nymfer i skönaste dalar,
 Naiader ej, och ej Satyrer, med prunk och med lögner

- 45 Någonsin jag anropar, att ljufvelig blefve min låfsång,
 Utan sannan en Gud, de dödliges Fader och sällas,
 Gud, som jordenes Skapare är och den stjernige himmels,
 Honom, som allting hör, som allting ser och förnimmer,
 Honom, som allt förmår, som allt med sin vilja regerar,
 50 Högt anropar jag nu, att han må hänföra mitt hjerta,
 Må upplysa min själ, samt händerna leda och rösten,
 Att åt det ärade Fäderneland jag må dikta en låfsång.

- Hvad *Finnonia* nu, *Fenningia* nämdes i åltdar,
 Utgör trakten utaf fastlandet, som Baltiske hafvet
 55 Slutet emellan de två mångbrusande vikarna tvesids.
 Fordomtima, — en allvis Gud anordnade sådant —,
 Ryckte, och mång otalige år ha sedan försvunnit,
 De storhertade söner utaf Iapetos in dit.
 Desse Finnoniske mäns anherrar och vördige fäder,
 60 Utan nesa och vank, der bodde i slutet af verlden
 Ensamma, fjerran från midjordens buller, de sälle.
 De lycksaliga dar tillbringade, utan bekymmer,
 Utan nedriga värfs, eller kraftutödande sorger,
 De odödliga likt, ett sjelfnöjdt hjerta i bröstet.
 65 Ock fruktskänkande jorden åt dem frambragte sin äring,
 Riklig förhvar, så att aldrig en hård nödvändighet trängde
 Dem, att, sökande föda, uppå stormdimmiga hafvet
 Sig blottställa för faror i purpurfärgade böljan.

Så de lefde; men ej om krigets väldiga idrott

70 Lade sig vinn, ej väpnade sig med huggande svärdet.
Lansar, bågar och spjut ej kände de, och de behöfde
Sköld ej heller, och klubba. O, J lycksalige Gubbar!

I de tider, då Kyros, bland samtliga Perserna ypperst,
Med allsegrande vapen i skräck all jorden försatte,

75 Medan Hellenernes prål, och samtliga världens förfäran,
Store Alexandros, all jorden svämmade öfver,
Med okufvelig flock förstörande menskor och städer;
Medan en väldelig här derefter af Romerska kämpar
Samtliga släkten, som bo allseende solen inunder,

80 Bragte inunder sitt ok, igenomströmmande världen:
Då mellertid *Finnonias* folk i tryggade hyddor
Oförfärade sutto i ro, eller skötte sin åker,
Alldeles frie, och gäfvo sin hyllning åt fädernedrottar
Sjelfmant; icke då våld fanns till bland dessa, ej nödtväng,
85 Och ohörsamhet ej. O, J lycksalige Gubbar!

För Fornfinnarna ej — vår tid vill annat — en högre
Lyckas mål rum egde ännu; högst sälle de voro,

Men till er fattiga själ, o ve, uråldrige fäder,
Voren J dock, o ve, rätt olycksalige länge;
90 Känden ej Fadren och Skaparen, ej den rätte Försonarn,
Ej Guds Finger, som är Hugsvalarn för krossade hjertan,
Men afgudar J dyrkaden alle, och buren ert offer
På altaret åt dem, som utan lif eller tanke,
Utan ögon och öron, blott trädbeläten voro.

95 Fadren i himlars höjd, miskundelig mera än någon,
Med medlidsamhet skådade an det dårliga väsen,
Samt omsider, änskönt Finnonerne fiender voro,
Tog dem till vänner åt sig, förstörde de falsklige gudars
Bilder, och uppenbarade sig för de arma, och lärde
100 Känna de Ljusets bud, hur han Sjelf, sann Gud är att
dyrkas.

Ack, mitt fäderneland, en lyckelig stund var dig denne,
Som först bragte från Gud slik nåd; långt sällare var dock
Den, då du irrande långt, långt bort från den endaste rätta
Stråten, bedragen utaf illfundige Romerske prestens
105 Ränker, som ärades högt då ännu kring vidaste jorden,
Återfördes tillbaka igen på riktiga vägen,
Som gudskickade mannen dig lärde, den store Lutheros.

Nu, hvad finnes väl skönt, hvad finnes behagligt i världen,
Både till kropp och till själ, hvarmed ej mine Finnoner
110 Rikt begåfvats af Gud? Ho skulle det våga bestrida,
(Afund endast, den städs skadglade), att ej bland de första
Folken uppå allherrsande jord *Finnonerne* räknas?

Ej — jag det medger — af Pyramider, himmelens nabor,
Icke af gyllene slott, eller marmorbyggda palatser
115 Vill *Finnonia* skryta; uti bredgrundade murar,
I hvitskimrande torn, eller herrliga prunkitadeller,
Sätter det ej sitt fasta beskärm. Till Herren allena
Det sig förtror, hvar finnes också mer väldig en sköldborg?
Ock vi förnimme, uti starkmurade städer, hur Ares

120 Murarna störtar omkull, samt tornen bringar att svigta,
Männerna grymt utöder, med blod nedsölande allting.
Fritt *Finnonia* är, änskönt ohägnadt af bröstvärn;
Härarnes Gud, Sabaoth, okufvelig, landet bevarar.

Helt okonstladt sin dag framleva *Finnonias* alle

125 Medborgsmän. Ej finnes hos dem arg list eller lögnar,
Snedas beslut, krumgående knep, städsvexlande bukter.
Icke gästar hos dem slem träta och brinnande härnad,
Icke gästar hos dem afund, arg hotelse, hätskhet;
Icke gästar hos dem förmätenheten med trotset,

130 Med fördärfveligt prål, samt qvinnobedårande gillen.
De utsmycka sitt bord med oförderfliga rätter.

Tyg från fremmande land till fina och frasande kläder,
Flätor af utländskt hår, och sneda alongeperuker,
Slikt allt skratta de åt, uti förståndiga sinnet.

135 Men den nesliga brist, som af lättjan förkofras på jorden,
Jemtedess hiskliga qval, och den brottuttänkande svälten,
Från *Finnonias* jord har arbetslusten förjagat.
Penningslystnaden ock, all orättrådighets källa,
De förakta: „med litet förnöjd, stor fröjd”, så de sjunga.

140 Hur skall jag börja, och hvar, att eder lycka beprisa,
J jordbrukande män, som trösken *Finnoniska* riar?
Vore jag nånsin i stånd, att er mångfruktige åker
Rätt tillbörligen låfva, och lundarnes herrliga tjusfält,
Runsala-ängar med Nattochdag, och elysiska parker?

145 Dock, hvem synes det ej stort under, och ho vill förmoda,
Att i yttersta slutet utaf folkhvimlande verlden,
Dän svårvärmelig Björn med sin köld bort menskorna
stänger,
Gudarne önska att gästa likväl, och gudinnorna äfven,
Att man ej säkert vet, om Sikelers, eller Finnoners

150 Åkrar mer i sin själ allmodren Deo har kära?

Att man ej säkert vet, om Thessaliske Tempe, om Finlands
Mera älskas utaf Zephyros' skönkransade maka,
Samt af de öfrige nympher, som i kretsformiga sjöar,
Eller i silfverne elfver, uti förtjusande källor

155 Fägna sitt sinne; men detta likväl ej särdeles under
Blir, om du riktigt saken betänkt. Jag kallar till vittnen
Sjelfva Naiaderna, jag, att för fröjder och allhanda lekar
Kan ej finnas i verlden en ort mer lycklig, än Finland.
Icke ett annat land förmår silfblickiga källor

160 Flera skänka, som nere i blomstrande dalarnas bottnar
Öfver kiselstenarne fram sig sorlande smyga.
Finnes der ock isköld, isköld på de vintriga dagar,
Kropparne häradas af köld, som ger åt lemmarna styrka;
Värme finnes jemväl i tröttsame sommarens tider.

165 Icke för tistlar der eller mångutgrenade törnen
Dignar den hvetebarande teg; karlvulnaste axen
Vippa der mot hvaran på den ogräsfriaste åker.
Icke på logarna der uttröskas giftige krydder,
Ej Sardoniske gräs. Ej fasan utaf Krokodiler

- 170 Känna dess elfver och träsk, ej hundrahöfdade hydror,
 Frommaste fiskar blott, samt sångbegåfvade Svanar,
 Pråliga Änder och Gäss dess ilande böljor besitta.
 Ej på dess gräsiga fält förskräcklige drakar sig hiskligt
 Ringla tillsamman, och ej blodtörstige skorpioner,
- 175 Ej Basilisker, och ej ohygglige stinkande ormar
 Smitta Finnonias luft med giftiga ångorna nånsin,
 Icke den hisklige best, tjurdräparen, dristig i sinnet,
 Djurens väldige drott, ej spreckligryggige Tigrar,
 Elake Pantherdjur, eller faslige Rhinokeroter;
- 180 Modigblickande Bufflar, och ej skräckögde Bonasser,
 Ej starkkloige Gamar, och ej krumtandige Gripar
 (Ty vidunder uti Finnoniska lunderna aldrig
 Låtit sig någonsin spörja) ha Pans tjänstvenner som valla
 Boskapshjordarna, skrämmt. Men städs Finnonias herdar
- 185 Bland de tamaste djur, och oförderfliga fåglar,
 Under ett sorglöst lif, sig med herdeqväden förlustat

De otalige hjordar utaf höghornade Elgar

Dansa i kretsar omkring uppå brantstupande bergen,
 Med snabbfotade Haren och munterblickiga Ekornn.

- 190 Tjädern derhos, högflygande, svartbevingade fåglen
 Sitter uti sitt träd, och uti mångalstriga kärret
 Tranan bor; ock kommer dertill luftsimmande Vakteln
 Med tofshufviga Semiramis, och den ljudige Perdix.

- Dalarne hvimla af dessa; derhos höghufvade hästen
 195 Frossar af kräsliga rätter, och är högmodig att skåda,
 Med skogfrätande bocken, och med bredpanniga tjuren,
 Jemte det fromma och ulliga lamm, och den afliga suggan
 Med käräskliga små. O, träffades sällan hos dessa
 Denskarptandige Björn, och den krumbugtsinnade Räfven,
 200 Samt nattvandrande Vargen, och brokigpelsade Loen:
 Alla ett kärfäddt byte för bägebeväpnade männer!

Dock, skönstämmige sångarefolk i *Finnonias* lunder,
 Eder ej rättvist vore, att jag i mitt qvåde förglömd.

- Ty då jag mången vår satt under de tjusande träden,
 205 J med tonernas makt från tunga bekymren mig lösten.
 Finns väl ett hjerta, som ej konstljudige Näktergalen
 Gitter förtjusa, då han uppstämmer mot drillande Finken
 Sången ifrån sin qvist, eller arlabasunande Lärkan,
 Mot gladpratiga Siskan, emot gällljudda Steglitsen?

- 210 Torpets gubbe dervid mellertid (han blyges ej därför;)
 Trampar i oxarnes spår, eller mjölkar de raggiga Getter,
 Och framlefver sin dag, som är sjelfförnöjsam och flärdlös.
 Men hans gumma, som inne är qvar, om helaste huset
 Bäst anordnar, ty hon uppväcker båd töser och drängar;
 215 Hon undfägnar enhvar; hon delar den dagliga kosten
 Ut. Långt härifrån J, som Sybaritiska rätters
 Läckerbitar begären, åt hvilka sin hela besittning
 Fram på det prunkande bord kräsmagige värdarne sätta,

- Alle, som söken en hofmans pomp med dyrbara prunkkärl,
220 Silfverpokaler, och bägrar af sten, eller renaste guldet!
 Mig förnöjer, att gästa i anspråkslösa gelagen;
 Mig förnöjer, utur stenskåln, eller ock ur ett träfat
 Med lättköpelig Gröt, eller ock brunskinniga Bönor,
 Med bondmessiga Kåln, med Rättikor, Rofvor och Kålrot,
225 Samt klotrunda Poteter, derhos ock kosteligt Svinkött,
 Äfven med spenvarm Mjölk, och derjemte med Osten, den
 feta,
 Att förpläga mig, tyst undslippande brännande hunger.
 Fri från dagens besvär, jag aldrig på skarlakans bäddar,
 Kosteligt glänsande, nej, vid ljufligpratiga källans
230 Rännilar, slumrande in uppå friskgrönskande gräset,
 Plägar i sommarens tid smärtdöfvande luren mig taga.
 Hvart går vägen? Vi lupit minsann förmycket åt sidan.

- Dock ej mena du bör, att idliga bönder allenast,
 Idel ruskiga karlar *Finnonia* alstrar, och idel
235 Futtiga lefnadsbruk. En aktad moder hon varit
 Åt högättade män, och vidabepresade herrar.
 Ty ho känner väl ej i vidaste verlden den ädle
 Wirtenberg, eller Kurckarnes släkt, de bragdeberömdes,
 Hornars, de Aresälskliges ock, stormodige äfven
240 Flemingars, jemte derhos högplatsige Creutzarnes lagrar?
 Samtliga dessa *Finnonias* jord, den heliga, fostrat.
 Att uppräknas dem alla, de aktningsvärdige männer,
 Är ej möjligt idag; förr skulle mig baddande solens

- Stråle tryta. Var tyst, ö Delos, och icke förhäf dig,
245 Derför att Phoibos i linda hos dig, Bågguden, man svepte!
 Tyst ock, Theba, som var den väldigsinnte Herakles'
 Amma, och Phthia, Akhilleus' du, Ithaka, du Odysseus!
 Stoltare äro de män, än sjelf Amphitryoniden,
 Phoibos och Aiakides, och Laertiades, den besjungne,
250 Stoltare äro de män, åt hvilka vaggorna bäddats
 I *Finnonias* bygd, som dem ljuf fosterska varit.

- Gerna ville jag ock stridgode Finnonernas fältslag
 Sjunga, och herrliga krig; der visst takreslige städer
 Underkufvade blifvit utaf blankskimrande vapnen;
255 Men från ett slikt storverk mig hindrar den ringaförmågan.
 Om jag besute också sjelf Maioniden Homeros'
 Gudamund, eller tungan utaf den Askraiske gubben,
 Om jag besute den tonande röst af Thrakiern Orpheus,
 Detta likväl tillbörligen jag ej gittade sjunga.
260 Fiender våre, som bon vid Rheinens grönskande stränder,
 Teutoner, och J, som lågen af idelig grämelse, Kimbrer,
 Svaren beskedligt härpå, som eget samvete bjuder!

- Nu dig äfven, Aboa, och dig, du ljufva Lykeion,
 Må jag väl minnas, förtjusande borg för de älskliga
 Sångnör,
265 Sedan i hedenhös de sig flyttat från Helikons klint.
 Der medborgare var jag, sålänge mitt öde det medgaf.
 Derstäds ock mig fostrade först guldlockig Apollon,
 Och mig lärde att äflas uppå den aoniska banan.

Outtömmelig der med vatten, så klart som kristallen,
 270 Står Kastalidernes källa, tillreds att starren ur själen
 Tvätta; hon kan jemväl den barnsliga tanken tillrätta
 Bringa, och klart upplysa hvart bröst med gudomliga strålar.
 Allt derstädes, som förr Hellenernes ära, Athenai,
 Af den renaste vishetens skatt, eller kransade bragder
 275 Egde, uti sin själ skarpsinnige männer bevara.

Ho som Theologia, den himmelbeskådade, önskar
 Lära, och hämta utur djupvirfliga religionens
 Heliga källa ett klart, och lefvande lifsens vatten,
 Att uppfriska dermed fårhjorden, som Khristos försonte,
 280 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda,
 Den klarblinde Kalbinos', och bibelskygge Papisters
 Säkraste undergång och förskräckelse bådande männer.
 Den, hvars sinne sig vänder till aktningsvärdiga yrken
 Hos högthronig Dika; eller ock prisvärdiga konsten,
 285 Genom hvilken ett lif, hardt nära ur bleknade kroppen
 Flyktadt, ur svalget man drar på den alltuppslukande
 Hades,
 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda;
 Der har han Hippokrates, och adelig Justinianos.

Ho till ljufvelig ynnest utaf hjertsmekande Peitho
 290 Friar, och önskar att stor Kikerons skönljudiga tunga
 Sig tillegna, och ho som drifves af brinnande åtrå,
 Att få veta hur jord skall mätas, och himmel och allting,

Veta, efter hvad lag det stjerneryggiga hvalfvet
 Sig kringvänder, hvad ordning bestämts för sneda Pla-
 neter;
 295 Eller lära sig tolka också Östländernes helga
 Skrifter, och herrlige Danaers språk, margfaldigt i visdom,
 Samt urgammal Historia ock, idrotternas ära;
 Att få lära de under, naturen gömmer i skötet,
 Jemte de finter, som sveklige mäns hårklyfningar dölja;
 300 Ho som vill en behagelig sång, och för Thespiska Muser
 Älskeligt qvåde lära sig rätt hopdikta och skriva,
 Han infinne sig der; der råkar han Ledare goda.

Nu ej lempeligt är, att sätta åsido din prisning,
 O du store, beundrade thron för *Finnonias* Themis,
 305 Städs välvillig emot rättskaffens männer och rena,
 Men från hvilken förskräckliga svar till de brottsliga utgå.
 Ack, sålänge du står, består all fädernejorden;
 Skulle du kränkas, kränkes också densamma förskräckligt.
 Våldförs du, utfalla finurliga domar i tingsgåln;
 310 Med ditt minne enhvar utfår gudälskliga utslag.
 Liksom i fordomidt allt folket i Delphiska grottan
 Kring trefoten sig samlade hop hos Siaren Phoibos,
 Så oräknade skaror till dig, för att helga oraklet
 Spörja, jemväl antåga ifrån aflågsnaste orter.
 315 Gladlige återvända från dig obrottslige männer,
 Ganska bekymrade de, som utfört slema bedrifter.
 Åt de förra du ger utmärkelse, heder och ära,

Men i de sednares syndiga hals intrycker du svärdet.

Vågen ej låter du luta påsned, ej heller du någon

320 Saklös saker har gjort, fören sinnebedårande skänks skull.

De storpråliga själar, af högmodsånden betagna,

Låter du ej sig fröjda, men städs ogillar och tuktar;

Ät våldförda du är bispringare städse och arma,

Fader åt faderlösa, beskärm för de gråtande enkor.

325 I evinnerlig tid blif kvar vid sederna dina,

Då skall blomstra *Finnonias* land, och folket i landet.

Helga Themis, förlåt! förlåten, dyrkade sångmör,
O, förlåt, mitt fäderneland, om med klumpiga verser
Strålarna blott jag skulle utaf er ära fördunkla!

330 Ty i en lempelig sång att eder ära beprisa,

Sådant gitter ej jag; jag ville allena er äras

Höjder visa, och ge storting i ett ringare qvåde.

Nu det knakande skepp mig bjuder, att purpriga hafvet
Lemna, och mig uppsöka ihast ospolade hamnen.

335 Dock, förrn vingarna jag nedtager och dukarna hvita,

Dig, högrådande Fader, som bor i de himmelska salar,

Dig, som är början af allt, och derhos ock slutet af allting,

Dig, som fruktas af himmel och jord, som fruktas af hafvet,

Dig, o konungars kong, som för everdliges härar

340 Lagar stiftar, i hvars ofärdafvärjande rådslag

Jordens samtliga folk sin tillvext finna och minskning,

Inför dig knäfallande nu jag suckar och beder:

O, låt blomstra till evigan tid *Finnoniska* landet!

Hela himmelens här, och Englarnes väldiga skaror,

345 Mätte uti vår bygd sig fästa en rymmelig bostad,

Skänk manfostrande lugn, oss huld samdrägtighet unna,

Trätor och allt månggräteligt krig aflägsna i fjerran!

Mätte i Sbekernes land ej nånsin den Kimbriske kämpen,

Eller Germaniske ryttaren sig, roflysten, förhäfva;

350 Mätte den Sbekiske härn fastmer, än skådande fordna

Platser, lägga den väg tillrygga, som noga han känner,

Må Teutonia han och Dania tukta med vapnen!

Sist anropar jag Dig enträgnast, o himmelske Fader,
Hägna Din Smordes hjessa, och fädernelandets förhopp-
ning,

355 Ellofte Karl, som Du Sjelf uppsatt på dess väldiga, höga

Thron! Högt mod sjelf äfven derhos och tapperhet ingif

Honom, att fiendens harm kraftfull han hålle tillbaka!

Sväfva kring honom städs, att hemlige stemplingar aldrig,

Aldrig ett öppet våld må honom i farorna störta!

360 Städse din vishets råd låt honom besinna, och segren,

Den hvitmantlige, bjud städs följa hans fanor i spåren,

Att du oss fred, en dag, Gud, mätte förläna, den ljufva!

Då vi gladlige vilje uti högljudiga hymner

Prisa Ditt namn, Sabaoth, alsväldige, åskornas herre,

365 Prisa Ditt namn, allvise, och allbarmhertige Fader.

Då skall ett tallöst folk, uti skönmurade templen,

Nederfalla på knäna, och Dig uppstämma en Låfsång;

Af tacksägelsepsalmer skall heliga tempelhalvvet

Ljuda med återskall från tempelportar och väggar.

370 Derskall hejda de vacklande steg den gamle med kryckan,
Der skall gumman, som bär i darrande armar ett älskadt
Barn, inträda också, för att fromt deltaga i bönen.

